

BAŞLARKEN

KÜPEŞTE

Kaleme ve Kitaba Tutunanlara

Yunus Emre'nin meşhur sözünü bilmeyenimiz yoktur: "Yaratılanı sev, Yaratan'dan ötürü." Bilmesine biliriz de vermek istediği mesajı anlayıp ne ölçüde hayata geçirdik, tartışılır. İnsanı, hayvanı, bitkiyi hatta eşyayı. Seviyor muyuz şartsız, koşulsuz? Bu kemâlat seviyesine erişmek zor olsa da çaba gösteriyor olmak asıl kıymetli olan.

Sevgi birçok sorunun çözümü, pek çok hastalığın ilacı. Canlıların birbirleriyle kurdukları bağı güçlendiren en önemli faktör. İnsan sevgisi kadar hayvanlara karşı duyulan sevgi de insanî. Elzem. Ne yazık ki son zamanlarda dünyada ve ülkemizde bunun aksi yönünde olaylar yaşanıyor. Küçük bedenler toprak oluyor. Hayvanlar şiddet görüyor. Ve maalesef bunu da en şerefli şekilde yaratılmış insan yapıyor!

Küpeşte dergide bu ay konumuz: Hayvan Sevgisi. Yaşanan onca kötülüğe inat, iyilerden olabilmek, güzellikleri çoğaltabilmek duasıyla bu konuyu işlemek istedik. Gazze'de ve ardından Lübnan'da yaşanan soykırımın bitmesi temennisiyle yeni sayımızı istifadelerinize sunuyoruz. Sağlıcakla kalın.

Hanife Artar Yalçın

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Hanife Artar Yalçın

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU

Reyhan Karakabak Yılmaz

EDİTÖRLER

Demet Yıldız

Reyhan Karakabak Yılmaz

Esmâ Beyza Güleç

Hanife Artar Yalçın

YAZARLAR

Esmâ Beyza Güleç

Demet Yıldız

Rabia Rümeyşa Bilgin

Reyhan Karakabak Yılmaz

Ezgi Ateş Toprak

Hanife Artar Yalçın

Nazife Yalçın Selçuk

MİSAFİR YAZARLAR

Emine Ölçer

Aslıhan Göksu

Gülnaz Kartal

GRAFİK VE MİZANPAJ

Fatma Zehra Boyalı

Fatma Nur Özdemir

SOSYAL MEDYA

Hanife Artar Yalçın

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

MEVSİM

EMİNE ÖLÇER

Kirpiğimden akan hüznüleri al al sevinçlerle boyamak istedim

Kıvrılan ruhumun ümit çiçeği

Kederli gidişlerin esiri

Yorgun âhların sitemiyle

Seraplara daldım,

Gidiyorum.

Toza toprağa karışmış gülüşlerim,

Çerçevelere sarılı gün ışığım

Paramparça şimdi!

Yıkık hülyaları her birinin, kapısını çaldığım derin bakışların

Kör yollarını aştım engebeli çukurların

Buz gibi zehirli sarmaşıkları, deliverdi hislerimi

İzlerini siliyorum kurşun gibi ağır acının yüklerini

Titreyen bakışlarım, titreyen dudaklarım kupkuru

Yağmurlarına hasret,

Yanaklarımı ıslatır da yüreğimin yangınlarını söndürmeye yetmez ki

Baharları getir de canlanıversin

Toprağımın, vuslat mevsimi.

YAZMAYA DAİR

GÜLNAZ KARTAL

Söylenmeyi bekleyen dizili yürek sözleri
Gök tüm ihtişamıyla hazır
Kül olmaya meftun ateşe mahkûm yürekler
Deniz köpürür, yağan yağmura inat

Gül yaprağında gördüm yazılmamış şiirler
Okunmamış cümlelerin ağırlığını taşır kitap
Şimşekler çakar bir bir avuç içlerimde
Bir kalem çizgisidir anlatılan her şey

Kıyıya vurmasa da şiirdir gördüklerim
Usul usul birikir en derinde en içte
Tadına varmak için demlenir de demlenir
Denizin dibindeki inci misâli içimde

Yazmaya dair ne varsa burada
Kalem kelam hepsi tek tek hazırmış
Yansın diye gönlümdeki dâva ateşini
Bekleyen hüzün adlı bir küçük kıvılcımmış

ZAMAN

REYHAN KARAKABAK YILMAZ

Bir hafta
Yağan yağmuru,
Doğan güneşle batan ayı izledim.
Pencerenin aralığından giren ışık süzüldü
Yapraklara vurdu.
Bir sincap ağacı boydan boya turladı.

Bir gün,
Rengarenk bir kelebek uçtu, uçtu
Serçe parmağıma kondu,
Güldü,
Gitti.

Bir saat,
Altmış dakika mıydı?
Altmış hatıra mı?

Bir ân,
Ah bir ân, ne kadar uzunmuş!
Bir ân ne kadar kısa.

MENGENE

ASLIHAN GÖKSU

Bulutların güneşe yer vermediği
Yağmurlu bir günde
Kasvetli havanın içine hapsolmuşuz
Hapsolmuşuz yarınımızı bilemeden
Karanlığımızda kaybolmuşuz
Kaybolmuşuz varlığımızla

Okyanusun ortasında kalmış
Kurtarılmayı bekleyen gemiler gibi
Limanına demir atacağımız birilerinin yokluğunda
Dünümüzü fark edemeden
Bugünümüzü bilemeden
Yaşayıp gitmişiz bu dünyadan...

SORU İŞARETİ

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Uyuyunca çabuk mu geçerdi zaman?
Ben uyuyamadığım için mi bu kadar uzuyordu hayat
Ya da üzüyordu.

BİR DUA BİN UMUT

NAZİFE YALÇIN SELÇUK

Elimizde kor ateşlerle
Boğazımızda yumrularla kalakaldık öylece...
Her sabah gökyüzüne
Her akşam aya ve yıldızlara baktığımızda hep siz düştünüz aklımıza
Aynı gökyüzünün, aynı ayın altındaydık halbuki
Kime yetmiyordu bunca güzellik?
Ne oluyordu yeryüzüne ki arşa çıkıyordu çığlıklar.
Aklımızın almadığı günlere, gecelere şahit olmuştuk, oluyorduk.
Ne acıydı bu günlere şahit yazılmak.
Biz yazıldık.
Şu bir yılda daha çok anladık, vicdanın, merhametin; insan
olabilmenin, kalabilmenin kıymetini.
'Kazananlar ve kaybedenler' diye mi geçecek tarihe bu günler?
'Bu dünyadan giderken bile diriltelenler' diye mi?
Yoksa 'Tıkalı kulaklar' 'Görmek istemeyen gözler' diye mi?
Nasıl anılacağız?
Bizi nereye koyacaklar?
O yüzden şimdi vicdanımıza seslenme vakti.
Hâlâ oradaysa
Yaşlı gözlerini silerken bir dua dökülüyor olmalı dilinden;
"Ya Rabbi, tüm dünya mazlumlarını koru, kolla
İyiliği çoğalt
Gönüllerimizi ferah ormanlara çevir
Gayret nasip et
Gayret ve istikamet
Güç ve kuvvet
Sefer ve zafer
Âmin"

ÜŞÜYEN ELLER

DEMET YILDIZ

Minik hanımefendinin elleri her üşüdüğünde
Annesine koşarmış
Kendisi ısıtmayı bilmezmiş, bilse bile
Annesinin nefesiyle ısıtmak istermiş üşüyen ellerini
En çok da serçe parmağına acırmış.
Çok küçük olduğu için üşürse hastalanmasından korkarmış.
Annesinden, serçe parmağını öpüp daha çok nefes vermesini
İstermiş ki üşümesin.
Bir gün sabah uyanmış bakmış ki her taraf karanlık
Toz, duman içinde.
Annesi üstüne uzanmış
Kıpırdayıp altından kurtulmaya çalışmış küçük hanımefendi.
Anne anne demiş, ses yok
Ağlamaya başlamış.
Anlam veremediği bir şeyler olmuş.
Anne uyan lütfen, uyan!
Ellerim üşüyor, senden başkası ısıtamaz
Ağlamaya devam etmiş.
Sonra bazı sesler duymuş,
Bir ışık görmüş, bazı abiler onu çekip çıkarmışlar karanlıktan
aydınlığa
Ama annemmm demiş...
Ellerim üşüyor,
Ellerini ısıtmaya çalışmışlar küçük kızın
Hayır annem gibi değil onun gibi ısıtamıyorsunuz, diyerek
Annesinin yanına gelmesini beklemiş.
O küçük el, o serçe parmak büyüse de hiçbir zaman ısınmamış
Hep soğuk kalmış bazı vicdanlar gibi...

DİLİ OLSA DA KONUŞSA

HANİFE ARTAR YALÇIN

Kuyruğunu kaptığı gibi çıktı yemek salonundan. Defalarca bu âna şahit olduğu hâlde aynı hataya düştüğü için kendine kızdı. Açtı işte, ne olurdu sanki ucundan, kıyısından o da nasıplense? Tavuk pırzolanın, kaşarlı köftenin, yarım porsiyon lüferin tadına baksa, aşçının ceddine rahmet okusa? Gelenekselciydi ve bu yönüne kesinlikle toz kondurmazdı. Öyle çok tanınmış marka kuru mamalara, arkadaşlarının çıldırdığı yaş mamalara itibar etmezdi. Eskiden var mıydı sanki bunlar? Kılçıksız balık bulsa neyine yetmezdi? Nankörlük, çağın en büyük hastalığı olmalıydı zannınca.

...

Marketten kırmızı, puantiyeli elbisesiyle, eli kolu dolu çıkan kadını görünce uykulu gözlerini heyecanla araladı. Her zamanki yerini aldı. Nefesini tutup beklemeye başladı. Adım adım geliyordu mutluluk. Aradan geçen yarım dakikalık süre birkaç güne bedeldi. Hayranlıkla izlediği bu hanımefendi rikkatli ellerindeki poşetleri kapının koluna astı. Onu bekleyen gözlerle buluştu önce gözleri. Sonra başını okşadı. Ufak bir hamleyle poşetten parıldayan bir paket çıkardı. Aceleye mahal vermeden açtı. Ayağının hemen yanındaki boş kaba döktü paketin tamamını. O andan itibaren gökyüzüne görünmeyen rengârenk balonlar salındı sanki. Veren de yiyen de mutluydu. Bir sonraki buluşmaya kadar yeterdi bu mutluluk. Kim bilir belki başka rikkatli eller de bu hazzı yaşamak için marketten elinde parlak bir yaş mama paketiyle çıkardı.

...

“Gidecek yerim mi var? Diyecek sözüm mü var? Bunu eller anlamaz. Sana, ihtiyacım var.”

Trafikte kalmayı herkesin aksine çok seviyordu. Radyoda çalan şarkılara eşlik edip dışarıda akan hayatı izlemek en büyük zevkleri arasındaydı. Az önce şahit olduğu kısa metrajlı korku filmi hariç! İsim yapmış bir kafenin önündeki masalarda, bir grup genç oturuyordu. Korsan yüzlü bir kedi ilgi görmek istiyor olmalı ki bacaklarının arasında dolanıyordu kuyruğunu sallaya sallaya. Allah var gençler hiç rahatsız olmadılar. Hatta konuşma arasında sevdikleri bile söylenebilirdi.

Ama kafede öyle biri vardı ki filmin Erol Taş' ı seçilse en yüksek oyu alırdı. Elinde silah gibi tuttuğu, içi cam temizleyici dolu fısfsıla bir türlü hedefi tutturamadığı atışlar yapıyordu. Amacı tabii ki de düşman gördüğü kediyi masadan uzaklaştırmaktı. Her bir denemesi boşa gidiyor derken mavi su gençlerden beyaz tişört giymiş kızın üzerine gelmesin mi? Ne olduğunu anlayamayan kız, yaptığı büyük suçun idrâkine varmış garsonun elindeki şişeyi görünce hışımla ayağa kalktı. Saniyeler içinde adamın elinden alıp yere fırlattı. Plastik şişe kırılmayınca tekrar yerden alıp bütün sıvıyı adamın yüzüne püskürttü. Sonra ne mi oldu? Oradakilerin dışında kimse bilmiyor. Trafik açıldığı için film araya girdi.

YARIM KALAN RÜYA

ESMA BEYZA GÜLEÇ

Vakti zamanında bir kedi yaşarmış; nohut oda, bakla sofa evcağzında. Kışın, çıtır çıtır yanan odun sobasının dibinde; yazın, cumbasında fesleğen saksıları dolu pencere pervazında. Beyaz tülbentinden yüzünün nuru, sesinden ona beslediği sevgisi belli bir sahibi varmış. Biri öbüründen habersiz “Pamuk,” diye seslenir öyle severlermiş birbirlerini. Oh mis gibi hayat diyeceksiniz Pamuk kedinin hayatına. Ama öyle değilmiş işte!.. Kendince büyük bir derdi varmış çözemediği. Sonunda bu dertten canına doymuş. Kediler padişahından yardım istemeye karar vermiş. Dolunaydan hemen sonraki üçüncü gece, göğe bakarak sessizce beklemeye başlamış. Gecenin kadife karanlığının içinde hareler saçan hilal görünmüş. İpek ibrişimden incecik bir parıltı yavaş yavaş inmiş aşağılara. Rüzgârda uçuşan tül gibi dalgalanmaya başlamış yeryüzüne değen uçları. Kedicik penceresinin yakınına ulaştığında ışık hüzmelerinin içine atlayıvermiş. Görünmez alemden içeri girmiş böylece. Buraya adım atan nerede olmak isterse orada olurmuş. Bizimki de kediler padişahının dillere destan sarayında bulmuş kendini. Ucu bucağı görünmeyen yüksek duvarların dibinden yürümüş. Çıt çıkmıyormuş ortalıkta ama yalnız da değilmiş. Önünde arkasında onlarca kedi varmış, huzura varmak için aynı yolu yürüyen. “Patilerin Sessizliği,” denirmiş kediler aleminde bu çıt çıkmayan yürüyüşe. Pek övünürlermiş bu meziyetleriyle. İlerideki bahçeden gelen güzel kokulara kilitlenmiş hepsi, hızlı yürüyüşlerine devam etmiş. Limon otları, pembe çiçekli yoncalar, lavantalar... Temizliğine düşkün kedi milletinin bu güzel kokuları sevmeleri gayet normalmiş tabii ki. Bahçenin ortasında gösterişli tahtında oturan padişahı gözleri kamaşarak seyretmiş kediler. Parlak gümüşü tüyleri, gösterişli kuyruğu onu diğerlerinden kolayca ayırıyormuş.

Pamuk kedi kendisine sıra gelince anlatmış meramını. “Padişah’ım! Benim derdim ne sıcak bir yuvaya kavuşmak ne de eziyet korkusu olmadan sokaklarda dolaşmak. Benim dileğim; her gün gördüğüm, tam yarısında uyandığım rüyamı sonuna kadar görmektir. Her gece rüyamda, kuşları kelebekleri kovalarım tam yakalayacakken uyanırım.” Pamuk susup önüne bakmış, biraz da utanmış öbür kedilerden. Onların istekleri pamuğun zaten sahip olduğu şeylermiş.

Merhametli bir sahip, karnını doyuracağı yemek, güvenli bir yuva istiyormuş çoğunluğu. Pamuk'un isteğini biraz şımarıkça bulup ayıplamışlar. Mırıltılar çoğalınca "Susun!" demiş padişah. Her dağın kışı kendine ağırdır, onun yerine geçmeden bilemezsiniz." Yanındaki sarı çizgili dik kulaklı vezirine dönüp bir şeyler söyleyip Pamuk'a dönmüş; "Üç vakte kalmadan dileğin gerçek olacak. Evine sağlıcakla dön, dervişlerin gelmesini bekle."

Bizimki mutlulukla kuyruğunu dalgalandıra dalgalandıra yürürken üç vaktin ne kadar süreceğini, dervişlerin kim olduğunu düşünüyormuş. Aynı yoldan geri döndüğünde sabah olmuştum. Horozların sesleri duyulmaya başlamış. Gözünü kırpmadan kapıdan girecek dervişleri beklemeye başlamış. Nihayet o gün gelmiş, ikinci ezanıyla birlikte dervişler belirmiş sokağın başında. Yüreğini bir korku sarmış. Ya Pamuk Hanım dervişleri kapıdan çevirirse, öyle ya insan tanımadığını evine buyur eder mi hiç? Üç kez vurulmuş kapıya. "Pamuk Hanım, biz geldik," diye seslenmişler. Uçar gibi inmiş merdivenlerden Pamuk Hanım. Sanki o gitmiş yerine küçük bir kız çocuğu gelmiş. Özlemlerle sarılmış sevgili dervişleri Zu ve Ze'ye. Gün kararınca dek konuşmuşlar, ne yemek gelmiş akıllarına ne de odanın ışığını açmak. Çocukluğundan beri tekrar görmeyi hasretle beklediği dervişlerine kavuşan Pamuk Hanım'ın mutluluğuna şahit olmak kediciği de mutlu etmiş. Dervişlerin kucağına oturmuş mırıl mırıl sohbetlerini dinlemiş. Laf dönmüş dolaşmış onun derdine gelmiş.

"Ah dervişlerim ah!" demiş gözleri dolu dolu Pamuk Hanım, "Bilirsiniz ben Korku Dağı'nda unutulmuş çocuklardan biriydim. Her gece gördüğüm kâbuslardan çirpınarak uyanırdım da beni nasıl şefkatle sakinleştirirdiniz. Sayenizde korkularımı yendim, bugünlere geldim. Şimdi de kedim aynı dertten muzdarip. Gece gündüz başında bekliyorum, ne zaman çirpırsa hemen sarılıp sakinleştirmeye çalışıyorum. Bir çare bulun, kediciğim iyi olsun n'olur!"

Dervişler kediye göz kırpmışlar. Aslında onun uykusunda korkmadığını, çirpınmadığını, dere tepe kuşların kelebeklerin peşinde koştuğunu, bilmeden onun keyifli düşlerinin yarıda kalmasına sebep olduğunu anlatmışlar.

Birkaç gün misafirlikten sonra vedalaşıp ayrılırken, sırtüstü uyuyakalmış Pamuk kedinin boşlukta dörtnala koşar gibi kıpır kıpır patilerine bakıp gülümsemişler. Bütün dertlerin kolayca çözülebilmesi için dua ederek başka bir tasayı çözmek için yola revan olmuşlar.

GÜCÜMÜN YETTİĞİ KADAR

RABİA RÜMEYSA BİLGİN

Hayatta herkesin gerçekleri ve doğruları değişkenlik gösterir. Evrensel olan doğrularda bile insanların öncelik sırası farklı olabilir. Ama konu eşrefi mahlukat olarak yaratılmış insana yapılan haksızlıksa aynı çizgi üzerinde durabilmelidir bireyler. El ele, yürek yüreğe gelmiş bedenler; yanlışın ateşini söndürebilmelidir. Allah için niyet hayır ise akıbet hayırdır, biliriz. Biraz çaba lazımdır sadece. Hz. Musa'ya yârenlik eden Hz.Yuşa, en büyük örneklerimizdendir bu anlamda. Kırk yıl sabırla eğitti, Aksa'yı fethedecek mücahitlerini. Biz de âlemlere rahmet Efendimiz'i örnek alıyoruz. Elimizden geldiğince her alanda mazlumların yanında olmaya çalışıyoruz. Tabii ki sadece insanları düşünmüyoruz. Allah'ın sessiz kullarını da koruyup kollamak yine insanlığımızın gereği. Sonuca değil eyleme odaklanarak inandığımız yolda yürümeye gayret ediyoruz. Gayret bizden, tevfik Allah'tan vesselam.

KIRK SEKİZ SAAT

EZGİ ATEŞ TOPRAK

“Bir zamanlar her şey ne kadar da masum görünüyordu gözüme. Çocuk sesleri ne kadar şirin... Suçluların masum yanları olabileceğini düşünürdüm hep. Umudun da hep var olduğunu ve olacağını... Yavuz’la hem kalbim hem sağ kanadım, Orhan’la da sol kanadım kırıldı. Yekpare olarak bozulmuş hayatımın bir tamiri yok artık. Bu hayal kırıklığının da bir telafisi...

Bunca yıllık meslek hayatımda sergilemeye çalıştığım şahsiyetli duruşumu, bir gün bozمام gerekeceğini nereden bilecektim? Baba olmanın bazı bedelleri olacağını... Evlat denen şeyin senin ciğerini sökeceğini...

Bilmiyorum, suç evlatlarımda mıydı bende mi? Ben mi onlara baba olmayı beceremedim yoksa onlar mı bana evlat olmayı beceremedi? Belki suç ya da suçlu aramak da yanlış olur. Sonuçta bu hayata bir kere geliyoruz ve yanlışlarımızla deneyimliyoruz, yanlış yapa yapa öğreniyoruz. Şimdi bu hayatı tekrar yaşama şansım olsa, değiştirirdim birçok şeyi baştan sona.

Perde benim için kapanırken korkacak bir şeyimin kalmadığı güvencesiyle yazıyorum bu satırları ve şimdi yazacaklarımı.”

Feza Deniz okumayı yarıda kesip yutkundu ve derin bir nefes aldı. Bu sabah kendisine postayla gelen bu mektuba göre bir zamanlar birlikte çalıştıkları emekli başmüfettiş İsmet Bey’in de artık bu oyunun aktif bir parçası olduğunu anlamıştı. Söyleyecekleri şey, dava için yeni bir pencere açabilirdi. Heyecanlandı. Belki biraz da duygulandı. Baba değildi. Onu tam olarak anlayamazdı ama Başkomiser olduğundan bu yana kaç tane genç polisi kendi evladı gibi yetiştirmişti. Şehit düşen o polislerden bazılarını düşününce içi bir tuhaf oldu. Midesi bulandı. Tansiyonu mu oynamıştı, emin olamadı. Banyoya gidip elini yüzünü yıkadı.

Artık oyunun sonuna yaklaştıklarını hissediyordu. Gonca’dan sonra da birçok vukuat yaşanmış, uykusuz geceler birbirini kovalamıştı. Hele Mevlânakapı’da, çalıştığı Cinayet Büro’nun maskotu olan kızıl köpek Reks’in cesedini bulduğunda yaşadığı şoku bir türlü unutamıyordu. Çünkü bu tamamen olaylardan bağımsız ama kendisine mesaj olması açısından işlenen bir cinayetti. İsmi Russo, yani kızıl anlamına gelen kelimedenden alan ve “Rus Kapısı” da denilen Mevlânakapı’da bulunan köpeğin cesedinin üstünde yer alan notta şunlar yazıyordu:

“Her insan bir asker, vazifendir; sen ol tetikte, lakin vurursa düşman içerden, kalma gedikte... E.A.T” Sanki notu yazan kişi, Mevlanakapı'nın tarihinden göndermelerle “Hayatının içine soktuğun kimselere dikkat et!” ihtarında bulunuyordu.

Feza Deniz, notu günlerce inceledikten sonra bu üst aklın sahibi kişinin kendisi için bir tehdit oluşturmadığını, bilakis kendi dilinde iş birliği yapmaya çalıştığını ve nihayetinde onu bulmasını istediğini anladı. Reks'in ölümünden sonra bu oyunda yalnız savaşması gerektiğini ve kimseye güvenemeyeceğini anlamıştı. Erkan'a bile...

Her şeyi geçmişti de masum bir can olan şu sevimli köpekten ne istenmişti? O köpeğin ne suçu vardı? O ihtar, başka bir yolla da kendisine sunulamaz mıydı? Banyodan çıktı, mektubu bıraktığı yere geri döndü. Mektubu eline alırken bir detayı hatırladı. Reks en çok Erkan'ı severdi. Erkan da Reks'i çok sevdiği için hep ona özel mamalar alır, Reks'le yakından ilgilenirdi. Böylesi bir kıskançlık kurbanı mı olmuştu yani Reks? Buna inanmak istemedi ama başka da bir cevap aklına gelmedi.

Reks'in anısına akıttığı iki damla gözyaşını silerken mektuba kaldığı yerden devam etti. “Babalığı beceremedim. Bari polis kimliğimi koruyabilseydim... Oğullarımın cinayet sebeplerini araştırırken karşılaştığım bulgular tüm rotamı değiştirmeme neden oldu. Hiç istemediğim bir şey yaptım. Sana bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum ama ben...”Feza Deniz, güm güm çalan kapı sesiyle irkildi. Gelen kişi zile basma nezaketini göstermemişti. Acil bir şey mi var, endişesiyle mektubu masaya bırakıp hızlı adımlarla kapıya yöneldi. Gelen yeni yardımcısı Komiser Erim'di.

“Amirim!”

“Bu ne telaş oğlum! Ne oldu?”

“Amirim! Erkan komiserim kayıp.”

“Nasıl kayıp?”

“24 saatten fazladır kendisinden haber alınamıyor. Gidebileceği her yere bakıldı. Ailesiyle konuşuldu. Tüm arkadaşlarına soruldu. Telefon sinyalleri incelendi. Ama yok... Kendisinden hiçbir iz bulunamadı. Sadece masasında şöyle bir not vardı. Bu notu kimseye göstermedim. Hemen size getirdim.”

Komiser Erim'in, akşamın serinliğinde buz kesmiş elinden notu alan Feza Deniz; Erim'i içeri buyur etti. Sonra da kapıyı kapatıp sırtını duvara yasladı. Şimdi her ne kadar kendisine şüpheyle yaklaşılsa da bundan birkaç ay öncesi oğlu gibi sevdiği Erkan'ın başına bir şey gelme ihtimali dizlerinin bağına zayıflatmıştı. Notu okurken boğazında bir yumru hissetti: “Oyunun sonuna hoş geldin Feza Deniz. Artık herkes gibi Erkan da hak ettiği yeri boylamalı. Senin de uykusuz gecelerin sonlanmalı. 48 saat sonra Galata Kulesi'nde benim yorgun ve kırgın yüreğim de rahata kavuşmalı.”

“Amirim!” diyerek içerden koşarak gelen Erim, Feza Deniz'le göz göze geldikten sonra ekledi:

“Erkan komiserimi kimin kaçırdığını buldum.”

